

Cultureel *Supplement*

Aflevering 2091

NRC Handelsblad Vrijdag 4 februari 2011

Zanger en
liedjesschrijver
Gregory Page
Foto Andreas Terlaak

Gregory Page

Een moderne
troubadour met
een dubbele
missie: muziek
van toen levend
houden én
wereldberoemd
worden in
Nederland

Pagina 13

Brecht-toneel

In tijden van
crisis komt de
moraal weer
eerst

Pagina 4-5

Black Swan

Hoeveel
werkelijkheid
kan de dansfilm
werkelijk aan?

Pagina 6-7

Moholy-Nagy

Levenskunste-
naar wilde hij
worden, geen
machinemens

Pagina 10-11

Game Jam

Waarom zit er zo
weinig seks in
games? Wat valt
eraan te doen?

Pagina 15

Voltijds dromer

Zijn oude carbonmicrofoon is zijn tijdscapsule. Hij wordt ermee getransporteerd naar tijden van toen. Voor een moment neemt hij zijn toehoorder mee met in zijn in nostalgie gedrenkte romantiek op krullerige melodieën. Gregory Page is een muzikale tijdreiziger, die met het grootste gemak bijna een eeuw terugschiet.

Zijn muziek is een mengeling van jazz, muziek uit de jaren twintig, lome Franse romantiek, blues en folk – allemaal vertaald naar nu. „Ik ben er schuldig aan een beetje in het verleden te leven. Er gaat een zekere geruststelling van uit. Terwijl de toekomst nog onzeker is”, zegt hij. „Ik denk er vaak over na: hoe zou ik mijn show meer een zwart-witfilm kunnen maken. Dat moet toch kunnen, met het juiste licht of bepaalde 3D-brillen?”

De Amerikaanse zanger Gregory Page (Londen, 1963) is wars van trends. De markante liedjesschrijver oogt als een minstreel. Een *shabby-chic* outfit – tweedehands pak, stropdas, hoed, dikke bril en een gesoigneerd baardje. Gitaarkoffer in de hand. En een veelzeggend visitekaartje: *‘songwriter, astronaut, fulltime dreamer’*. Een zachtmoedige poseur is hij, maar zijn excentrieke, openhartige aanpak doet authentiek aan. Die komt in alles terug: van de oud ogende cd- en lp-covers (naar voorbeeld van de beroemde jazzplaat *Eric Dolphy: Out To Lunch*), de ouderwetse filmpjes tot de avonturen van Mr. Gregory Page op zijn website („*I love the smell of vinyl in the morning*”).

Op de cd *Promise Of A Dream* zingt hij met zacht rasperige stem over vuurwerk dat uiteenspat in zijn hart. Over de hond van zijn ex, die ballen najaagt in zijn dromen. De zilveren dollar in de lucht. Diepe zieleroeselen, rake observaties, dagelijkse taferelen krijgen een plek in zijn teksten. „Mijn oude buurman zei soms dingen die ik rechtstreeks in mijn teksten verwerkte”, zegt Page. „Een zin als *‘don’t dream your life, live your dreams’*. Ik hoor het hem nog zeggen.”

Page geeft zinnnetjes een knipoog mee. Hij plant ze in zorgvuldig opgebouwde nummers met sleepjes naar de toon. De zanger is geportreed van de muziek waarin de melodie leidt, de eenvoud van een klassieke Amerikaanse song, maar ook terug naar vooroorlogse zangers als Jelly Roll Morton, Rudy Vallee, Fats Waller en Al Bowlly. Zijn missie: muziek van toen levend houden, zingend met gitaar, piano, accordeon, contrabas en een enkele blazer of strijker.

Gregory Page woont in San Diego, aan de westkust van Amerika. Nu verblijft hij op een vakantiepark in School (NH). Niet ver van de zee, maar net even anders in de Hollandse winterkou. Maar, zegt Page, het licht valt prachtig op de landerijen. Daar zit muziek in. En ook de grijze zee, het keutelen in de dorpsomgeving en zelfs de kou bevallen hem.

Page is hier dankzij een klein Nederlands label (AG Music) voor een minitournee, een vervolg op een eerder promotiebezoek. Hij lijkt met zijn akoestische muziek eindelijk publiek te vinden. En dat raakt hem, vertelt hij. Want ondanks verwoede pogingen – „Ik ga zelfs met mijn muziek langs de deuren” – heeft hij in Amerika nog steeds geen platenlabel dat zijn liedjes wil uitbrengen. Na een enkel concert verkoopt hij zelf wat plaatjes die hij maakte. Als men al naar hem luisterde. „Bij een optreden in Los Angeles interesseerde het niemand dat we stonden te spelen.” Ook een recente show was een afknapper. „We wilden wat geld ophalen en de aandacht vestigen op onze overzeese reis. Er zaten net 23 mensen in de zaal.”

Dat de belangstelling voor Pages muziek hier groeit, zeker na een optreden bij VPRO's *Vrije Geluiden*, aanschouwt hij met lichte verbazing. „Na die tv-show kreeg ik tweehonderd cd-bestellingen. Ik wist niet wat me overkwam. Met het geld heb ik meteen een nieuw album opgenomen, opgedragen aan de Nederlandse luiste-

Zanger en liedjesschrijver Gregory Page: 'Ik leef een beetje in het verleden' Foto Andreas Terlaak

Gregory Page maakt voorbeeldige albums. Toch laat zijn doorbraak in de VS op zich wachten. In Nederland vindt hij gehoor. „Jullie hebben open oren.”

AMANDA KUYPER

raars.” Het lijkt hier allemaal zoveel makkelijker te gaan, zegt hij enthousiast. „Ik ben in staat me hier te vestigen. Als een soort zigeuner voel ik me met weinig plekken op de wereld verbonden. Maar met Nederland voel ik een connectie. Jullie hebben open oren, een eclectische muzieksmaak en zijn *open-minded*.”

Van zijn jeugd herinnert hij zich de bonte folkavonden vol aanstekelijke muziek van zijn Ierse grootouders. Maar er klonk thuis ook jazz, van zijn moeder, ooit zangeres van The Beat-chicks, en haar broers. Page leerde als kind klassieke gitaar spelen. Op zijn veertiende verhuisde het gezin naar Amerika. „We volgden mijn grootouders naar Californië. Mij werd verteld dat we op een lange vakantie gingen. Ik heb nog zes maanden gedacht dat we terug gingen.” Het maakt hem een opstandige tiener. Onderwijs interesseerde hem niet. Page ging werken. Allerlei baantjes, van kok tot taxichauffeur. Muziek speelde lang geen rol. „Een verwarrende tijd. Ik voelde me gevangen tussen nationalitei-

ten – geen Amerikaan, een beetje Brits, een beetje Iers.”

Een keerpunt in zijn „nietszeggende” bestaan kwam op zijn dertigste. De man die hij als vader beschouwde bleek niet zijn echte vader. „Mijn echte vader was een Armeense musicus die mijn moeder had ontmoet als artieste op tournee”, zegt Page. „Een geval van één mooie nacht samen. Met twee musici als ouders ben ik gaan nadenken. Zou ik ook niet gewoon muzikant blijken te zijn?” Hij vond zijn vader terug in Parijs. Die zond hem een *one-way ticket* om het verlies in te halen. Het vuur om liedjes te schrijven laaide verder op. „Ik schreef me gek, ik voelde me geïnspireerd door muziek van Django Reinhardt en Edith Piaf, en liep hun vaste plekken af.” Die Franse invloeden komen terug in nummers als *‘Bon Voyage Mon Cheri’* of *‘Caviar et Étrangers’* waarin de accordeon leidt. Het zijn stukken van *Once & For All*, het komende, wederom voorbeeldige album dat de succesvolle singer-songwriter Jason Mraz heeft geproduceerd. Hoe schrijnend: Page hielp ooit Mraz in het zadel, diens debuut werd opgenomen in Pages slaapkamer. Zo waren er meer muziekvrienden die uiteindelijk wél een groot publiek kregen.

Page heeft het wachten op een doorbraak in Amerika losgelaten. Een bijna idioot gegeven – Gregory Page zou een ster van het kaliber Madeleine Peyroux op het jazzlabel Verve kunnen zijn. Maar na bijna twee dozijn albums is zijn nieuwe pad hem helder: „Ik word wereldberoemd in Holland.”

➤ *Promise of A Dream* (AG Music). Concerten: 8 feb Paradiso, Amsterdam. 10 feb LantarenVenster, Rotterdam. 11 feb. Iduna, Drachten. www.gregorypage.com